

צט	וזמרה	פתיחות	הלל	99
			שם	בְּכִסּוֹ בַל בְּצִירִי. וְלֹא יוֹעִיל לִי בְּצָרִי:
			רעד	אֶסְלַד בְּצִירִי. כְּדֹלֶת תִּסּוּב עַל צִירִי:
תם			אל	יָגַל לְבִי בְּשִׁירִי. וְאֶקְדַּמְנוּ בְּשִׁירִי:

פד

סימן ישראל

יפתח איש את ידו בהיותו על איתנו. ויחונן דל ואביון מהונו. כי גלגל הוא שחוזר על אופנו. אם לא בא הוא בא בנו או בן בנו:

שמור תם וראה איש ישר לעשר. את כל-קנייך בשביל שתתעשר. התבונן אשר מלח ממון חסר. ולכל-קנין חסרונו הוא תרונו:

רצה להפיק לרעב לחמה. ואל תדכא את הדל במר שיחה. ראה העני עומד על פתחה. ואל שדי נצב על ימינו:

אם פתח תפתח את ידיך לאביון. אל חי יפתח לך אוצרו העליון. ואם תקפוץ יד הונך פקיקיון. התעייף עיניך בו ואינו:

למי אתה עמל לילך ויומך. לעזוב הון לאחרים במקומך. גנוז את עמלק לעצמך. ביד אל חי נאמן על פקדונו:

פה

אל תהלל אדם גביר. מלין בפניך אחביר. כי אחרי דרגא יבוא תביר:

ק שיר פתיחות ושבחה 100
 אדם עוצבי אל תאנח. כי את מר ונאנח. כי אחרי
 טרחא יבא אתנח:
 אדם מתורה אל תחריש. ומחטאיה תהי מפריש. כי
 אדם מעולם אזלא גריש:
 בת קול מכרזת ואומרת. ובפתח תשובה מעילת.
 וחבל רשעים שלשלת:
 מה אענה כי גברה אמה. חלים ומקוים מלפני שוכן
 רומה. כי אחרי שופר מהפך יבא קדמא:
 צמך מגלותך בעגל פריק. תוב למקדשך ומלכותך
 תסיק. והני דקנימין עלן מהר פסיק: הם

פו

סימן הוי"ה ב"ה

יומם וליל. מקוים לך אל. עם נקי ובר:
 הבט וראה עבד יושב בפנים. והאדון לבר:
 וברב גאונה. הרוס קמיה. אז יכנס עמך בלי בר:
 הופע מברכתך עליו. ואסמיו תמיד ימלאו בר: הם

פז

סימן הוי"ה ב"ה

יחיד צור שוכן ערבות:
 המתנשא לכל לראש. ומשרתיו רבי רבבות:
 ומפרנס לכל-בריה ובריה די מחסורה. וחסדו עליה
 בכמה טובות:
 הוא משפיל לכל-גאה. ומרים לנכאה הלבבות: הם